

عنوان مقاله:

سیاه تاغ و احیاء مراتع بیابانی

محل انتشار:

دومین همایش سراسری کشاورزی و منابع طبیعی پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

منیژه مهدی زاده - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی منابع طبیعی مرتعداری دانشکده منابع طبیعی و محیط زیست دانشگاه فردوسی مشهد

علی گلکاریان - استادیاران دانشکده منابع طبیعی و محیط زیست دانشگاه فردوسی مشهد

کمال الدین ناصری - استادیاران دانشکده منابع طبیعی و محیط زیست دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

شناخت و مدیریت صحیح مناطق خشک و بیابانی کشور با توجه به قابلیت‌های فراوان و وسعت زیاد این مناطق، از اهمیت زیادی برخوردار است. با توجه به وجود مشکل فرسایش بادی و اثرات تخریبی باد در این مناطق، کنترل فرسایش بادی و تثبیت ماسه‌های روان با استفاده از پوشش گیاهی مناسب مانند تاغ به عنوان یک روش مؤثر و مفید از مدتها قبل مورد توجه بوده است. تا جایی که امروزه تاغ در بسیاری از مناطق جهت تثبیت پهنه‌های ماسه‌ای بکار گرفته شده است. این گیاه به طور گسترده در عملیات تثبیت شن‌های روان و بیابانزدایی استفاده میشود و در برابر خشکی، شوری خاک، تابش شدید آفتاب و... مقاوم است و برای مناطق خشک اهمیت زیادی دارد. گیاه تاغ علاوه بر جلوگیری از فرسایش خاک و تثبیت شن‌های روان، قسمت زیادی از سوخت و علوفه دام‌های کویرنشینان را تأمین میکند. از آنجاکه بخش عمده‌ای از فعالیتهای تثبیت ماسه‌های روان و بیابانزدایی از سال 44 تاکنون با استفاده از گونه سیاهتاغ، نهالکاری و بذرکاری و بذرپاشی شده و میشود، لزوم شناخت هرچه بهتر آن برای متصدیان و مسئولان اجرایی بیشتر احساس میگردد. خصوصیات فیزیکی خاک بیشترین تأثیر را بر استقرار سیاهتاغ دارند و گیاه استقرار یافته بر خاک تحت اشکوب خود تأثیر میگذارد و باعث شوری و قلیائیت خاک میگردد. با این وجود این گیاه با افزودن مواد آلی به خاک باعث اصلاح و احیاء هرچه بیشتر خاک میگردد.

کلمات کلیدی:

سیاهتاغ، اصلاح و احیاء، مراتع بیابانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/309745>

